

Ray Bradbury

Sấm Rền

Tấm bảng hiệu trên tường dường như chao đảo, rung rinh. Mi mắt rần rật, Eckels nhìn chòng chọc vào hàng chữ: DỊCH VỤ SẴN THÚ NGƯỢC THỜI GIAN TỔ CHỨC CHO BẠN NHỮNG CHUYẾN SẴN VÀO BẤT KỲ NĂM NÀO TRONG QUÁ KHỨ SẴN BẤT KỲ LOẠI THÚ NÀO BẠN MUỐN.

Một cục đờm nghẹn lại nơi cuống họng Eckels; anh cố nuốt cho nó trôi xuống. Những cơ bắp quanh miệng anh căng ra thành một nụ cười khi anh chậm chạp đưa tay lên ra hiệu với người đàn ông đang ngồi sau quầy; trong bàn tay Eckels là tấm chi phiếu mười ngàn đô-la.

- Dịch vụ có bảo đảm là sau chuyến sẵn tôi sẽ trở về hiện tại an toàn chứ?

- Chúng tôi không bảo đảm gì hết, ngoại trừ những con khủng long. - Gã nhân viên trả lời Eckels rồi giới thiệu anh với người bên cạnh. - Ông ta sẽ cho anh biết phải bắn cái gì và bắn vào đâu. Nếu ông ấy bảo không bắn là tuyệt đối không bắn. Trong trường hợp anh không tuân theo sự hướng dẫn thì anh phải chịu thêm khoản tiền phạt mười nghìn đô-la nữa khi anh trở về, có khả năng còn bị truy tố trước pháp luật là khác.

Eckels đưa mắt về cuối cái văn phòng rộng mênh mông này nhìn vào một khối chẳng chịt nào là dây điện ngoằn ngoèo, nào là những hộp thép linh kính, lại thêm một vầng sáng từ đó tỏa ra lập lòe lúc đỏ, lúc bạc, lúc xanh. Cũng từ mớ bong bóng ấy vẳng đến tai anh một âm thanh giống như tiếng một bếp lửa khổng lồ thiêu cháy mọi thời đại, mọi tháng năm, mọi niên lịch, bao nhiêu giờ khắc tự thiên thu đều được chùng chất và châm lửa đốt sạch.

Chỉ cần một cái chạm tay thì ngay lập tức cả khối lửa mênh mông ấy sẽ tự nó đảo ngược một cách tuyệt diệu. Những tháng năm xa xưa, những tháng năm tươi trẻ vụt hiện ra những con rồng thần thoại hồi sinh từ tro tàn, từ than bụi; hương hoa hồng sẽ đượm ngát không gian, mái tóc bạc sẽ đổi màu đen bóng, những nếp nhăn tan biến; tất cả đều trở về ngay từ nguồn cội, trốn thoát cái chết, lao vọt lại khởi thủy, những mặt trời sẽ mọc trên những bầu trời phương tây và lặn xuống bên phía những trời đông lộng lẫy, mọi vật bao bọc lấy nhau lớp lớp, trùng trùng, cùng quay về với cái chết tươi nguyên, cái chết cội nguồn, cái chết xanh non, cùng quay về thời đại chưa hề có khởi đầu.

- Thật phi thường, Bộ Máy Thời Gian chính hiệu! - Eckels thốt lên, ánh sáng từ Bộ Máy hắt vào khuôn mặt gầy gò của anh. Anh lắc đầu bảo: - Nghĩ mà xem, nếu cuộc bầu cử hôm qua mà có chiều hướng tai hại thì hôm nay mình có lẽ đã chạy trốn những kết quả bầu cử ngay trong lúc này. May mà Keith đã đắc cử. Ông ta sẽ là một vị tổng thống anh minh của đất nước Hoa Kỳ.

- Đúng vậy, thật may mắn cho chúng ta. - Người ngồi sau quầy tán thành. - Tay Deutscher đó mà nắm quyền thì chúng ta sẽ lãnh đủ một ách độc tài kinh khủng nhất. Tay đó là một kẻ chống đối tất cả mọi thứ trên đời,

một tên quân phiệt, chống Ki-Tô, chống nhân bản, chống trí thức. Nói thật chứ không đùa đâu nghe, thiên hạ đã tới tấp gọi điện thoại cho hãng chúng tôi; họ bảo rằng nếu Deutscher mà trở thành tổng thống thì họ chỉ có nước quay ngược về năm 1492 mà sống. Tất nhiên, dịch vụ chúng tôi đâu có tổ chức cho khách hàng những cuộc Đào Tẩu Hiện Tại, mà chỉ tổ chức những Chuyến Săn Quá Khứ thôi. Dù sao thì Keith đã đắc cử tổng thống rồi. Điều đáng cho anh bận tâm lúc này chính là...

- Bắn hạ những con khủng long của tôi. - Eckels tiếp lời gã.

- Một con khủng long loại Tyrannosaurus; một loại quái vật khó tin nhất lịch sử. Hãy ký vào biên bản này đi. Chúng tôi không chịu trách nhiệm bất cứ chuyện gì xảy ra cho anh. Mấy con khủng long là kinh khủng nhất.

Eckels đỏ bừng mặt tức tối:

- Định dọa tôi đấy hả?

- Thực tình là thế. Chúng tôi không thích bất kỳ du khách nào hoảng hốt ngay phát súng đầu tiên. Năm ngoái, sáu hướng dẫn viên và cả tá du khách bị chết đó. Nhiệm vụ của chúng tôi là tạo cho khách những cảm giác mạnh rùng rợn nhất mà một thợ săn chính cống luôn cần đến. Đưa anh ngược dòng sáu mươi triệu năm để săn loài thú to lớn nhất của mọi Thời Đại mà. Tấm chi phiếu của anh vẫn còn đó. Xé nó đi, nếu sợ.

Eckels nhìn tấm chi phiếu. Mấy ngón tay anh co quắp lại. Người ngồi sau bàn giấy lên tiếng:

- Chúc may mắn. Ông Travis đây sẽ tận tình phục vụ anh.

Cầm súng lên, Eckels theo Travis bước về cuối phòng, về Bộ Máy Thời Gian, về khối kim loại ngời ánh bạc và những ngọn đèn lấp lánh.

Ngày rồi đêm, ngày rồi đêm và ngày – đêm – ngày - đêm vùn vụt lướt đi. Một tuần, một tháng, một năm, một thập niên! 2055, 2019, 1999, 1957! Qua mau! Bộ Máy Thời Gian gầm thét.

Họ đội mũ bảo vệ có hệ thống dưỡng khí vào và kiểm tra các bộ phận nội đàm.

Eckels ngồi lắc lư trên ghế đệm, mặt nhợt nhạt, hàm tê cứng. Nhận thấy hai cánh tay mình run bần bật, anh nhìn xuống và bắt gặp hai bàn tay anh đang siết chặt khẩu súng trường. Trong bộ máy này, ngoài anh và Travis ra còn có thêm ba người nữa. Lesperance, phụ tá của Travis, cùng hai vị khách đi săn tên là Billings và Kramer. Tất cả ngồi nhìn nhau trong khi bao tháng năm bốc cháy chung quanh họ.

- Những khẩu súng này có thể bắn hạ được khủng long không? - Eckels lên tiếng hỏi.

- Nếu như anh bắn trúng đích. - Tiếng Travis trả lời qua hệ thống radio trong mũ. - Hai phát súng đầu tiên anh phải bắn vào mắt cho nó mù đi, sau đó nhắm bắn ngay bộ não. Một số khủng long có hai bộ não, một trên đầu và một nằm tí dưới cột sống. Gặp mấy con khủng long loại đó kể như xui tận mạng. Tránh xa chúng thì hơn.

Máy Thời Gian gào rú. Thời Gian là một cuộn phim quay ngược. Những mặt trời cuống cuồng bỏ trốn và hàng triệu mặt trăng cũng bỏ chạy theo. Mọi tay thợ săn xưa nay chắc là sẽ ganh tị với chúng ta lắm, Eckels nghĩ thầm. Bộ máy này làm cho những xứ sở và thời điểm xa xôi thu ngắn trong tầm tay.

Bộ máy chậm lại, tiếng rú của nó giảm dần thành một tiếng rì rầm khe khẽ. Bộ máy ngừng hẳn. Mặt trời đứng sững giữa mây xanh. Đám sương mù che phủ bộ máy tan biến đi và nhóm người thấy mình đang đứng giữa một thời đại xa xưa, xa xưa lắm. Travis bảo:

- Lúc này đây, Đấng Ki-Tô vẫn chưa ra đời. Thánh Moses vẫn chưa lên non gặp Đức Chúa Trời. Các Kim Tự Tháp vẫn còn là những khối đá chôn sâu trong đất, chưa được đục lìa, chưa được dựng lên. Xin hãy nhớ điều đó. Ngay cả Alexander Đại Đế, cả Caesar, cả Napoleon, cả Hitler, những kẻ ấy không một người nào tồn tại cả.

Eckels gật đầu. Travis vừa vung tay chỉ trở, vừa nói tiếp:

- Kia là rừng già của sáu mươi triệu hai nghìn không trăm năm mươi lăm năm trước thời Tổng Thống Keith.

Gã chỉ vào một lối đi bằng kim loại đâm thẳng vào sâu trong chốn hoang vu xanh tươi, băng qua đầm lầy ngập nước, len giữa những hàng dương xỉ và cọ dừa.

- Còn đây là Con Đường, do dịch vụ chúng tôi lắp đặt cho du khách sử dụng. Nó nổi bồng bềnh cách mặt đất một thước rưỡi. Không chạm tới một phiến cỏ, một đóa hoa hay một cành cây, nó được làm bằng một thứ kim loại kháng trọng lực nhằm giữ cho quý vị khỏi động chạm đến thế giới của quá khứ này bằng bất kỳ cách nào. Luôn luôn đi theo Con Đường. Đừng bước chệch ra ngoài. Tôi lặp lại. Đừng bước chệch ra ngoài. Vì bất kỳ lý do nào! Nếu như quý ông rơi khỏi con đường này, các ông sẽ phải nộp tiền phạt đấy. Và không được bắn bất kỳ con thú nào chúng tôi không đồng ý.

- Tại sao vậy? - Eckels hỏi.

Họ ngồi giữa miền hoang dã cổ xưa. Tiếng chim xa xa theo gió vọng về cùng với mùi hắc ín, mùi biển mặn, hương cỏ ướt, và những bông hoa màu huyết dụ.

- Chúng tôi không muốn thay đổi Tương Lai. Chúng tôi và các ông đều có thuộc về xứ sở này, về Quá Khứ này. Chính phủ cũng không thích chúng tôi đi ngược về đây. Chúng tôi đã phải trả những món tiền kếp xù hối lộ chính phủ để cho dịch vụ chúng tôi được quyền hoạt động. Du hành ngược thời gian là một vấn đề hoàn toàn không đơn giản. Nếu chúng ta vô tình làm chết một con thú quan trọng, một con chim nhỏ, một con gián, hay thậm chí chỉ một đóa hoa thôi, thì điều đó rất có thể sẽ hủy diệt cả một mối liên kết quan trọng trong quá trình phát triển giống loài.

- Tôi chưa hiểu rõ lắm, - Eckels nói.

- Thế này nhé, giả sử là ở nơi đây chúng ta ngẫu nhiên làm chết một con chuột. Như vậy tức là toàn thể những gia đình tương lai của con chuột đó cũng bị tiêu diệt, đúng chưa?

- Đúng.

- Và toàn thể những gia đình của những gia đình của con chuột duy nhất đó nữa! Chỉ cần một cái giẫm chân, anh đầu tiên hủy diệt một con, rồi đến một tá, rồi cả ngàn, cả triệu, cả tỉ con chuột sẽ ra đời trong tương lai!

- Coi như chúng chết cả, - Eckels nói. - Thế thì sao?

- Thì sao ư? - Travis đáp với vẻ khinh bỉ lạnh lùng. - Hừ, thế thì những con cáo cần đến thịt của những con chuột đó để sống sẽ ra sao? Vì thiếu mười con chuột mà một con cáo chết. Vì thiếu mười con cáo mà một con sư tử chết đói. Vì thiếu một con sư tử mà tất cả côn trùng, kên kên, cùng hàng hà sa số những dạng sinh vật khác bị dồn vào trạng thái hỗn loạn và bị tận diệt. Tất cả những điều đó rồi cuộc sẽ đưa đến hiểm họa này: Năm mươi lăm triệu năm sau, một người nguyên thủy - toàn thể giới này chỉ có chừng một tá người nguyên thủy - sẽ đi săn một con lợn rừng hay một con báo rừng kiếm làm thức ăn. Nhưng chính anh, Eckels, đã giẫm chết sạch lợn rừng hay báo ở vùng đó; chỉ vì đã giẫm chết một con chuột duy nhất. Thế là người nguyên thủy ấy chết đói. Và xin anh nhớ cho, người nguyên thủy ấy là cội nguồn cho cả một quốc gia tương lai đấy. Từ hần sẽ cho ra đời mười người con trai, rồi mười con trai của hần sẽ cho ra đời trăm người con trai khác, cứ thế mà hình thành cả một nền văn minh. Hủy diệt một con người nguyên thủy là anh hủy diệt cả một chủng tộc, một quốc gia, một lịch sử trọn vẹn của cuộc sống. Một cái giẫm chân của anh lên một con chuột có thể gây nên một trận động đất, những tác động của nó có thể làm lay chuyển cả trái đất và những số phận suốt dòng Thời Gian. Với cái chết của một người nguyên thủy, cả tỉ con người khác chưa sinh ra đã bị bóp chết ngay trong trứng. Có lẽ thành La Mã sẽ không bao giờ vươn cao, chỉ có mỗi Á Châu là sinh sôi, phát triển. Giẫm lên một con chuột là anh để lại dấu chân mình xuyên suốt vĩnh hằng. Có thể Nữ hoàng Elizabeth sẽ không bao giờ chào đời, Washington sẽ không bao giờ vượt sông Delaware, quốc gia Hoa Kỳ sẽ không bao giờ tồn tại. Cho nên phải cẩn thận. Luôn luôn đi trên Con Đường. Không bao giờ được bước chệch ra!

- Tôi hiểu rồi. Như thế thì chỉ chạm vào một phiến cỏ thôi cũng có thể gây ra một dây chuyền tác động đến tương lai?

- Hoàn toàn đúng. Nghiền nát một loài thực vật nào đó cũng có thể gây ra một chuỗi tác động vô cùng tận. Một làm lở nhỏ nhặt ở nơi này, thời điểm này có thể gây ra một hậu quả ghê gớm gấp bội phần sau sáu mươi

triệu năm nữa, không sao lường trước. Tất nhiên, giả thuyết của chúng tôi có thể là sai lầm. Có thể là Thời Gian không thể nào bị đổi thay vì những con người vô nghĩa như chúng ta. Hoặc giả Thời Gian sẽ thay đổi một cách hết sức tinh tế khó nhận ra. Một con chuột chết ở đây biết đâu lại chẳng gây ra một sự mất cân đối của số lượng côn trùng ở nơi khác, một sự phân bố dân số không điều hòa về sau, một vụ mùa thất thu kế tiếp, rồi đến một cuộc khủng hoảng kinh tế, một cuộc chết đói hàng loạt, và cuối cùng là một sự thay đổi về bản chất xã hội tại các quốc gia khổng lồ. Sự thay đổi có thể sẽ tinh tế như vậy đấy. Hay còn hơn nữa. Có lẽ chỉ là một hơi thở nhẹ, một tiếng thì thầm, một sợi tóc, một hạt phấn hoa giữa trời, những thay đổi tinh vi đến mức nếu anh không chú tâm quan sát thì sẽ không thấy được. Ai biết được ngày mai? Thật sự có kẻ nào dám nói mình biết không? Chúng tôi không biết. Chúng tôi chỉ ước đoán. Nhưng chừng nào ta còn chưa biết chắc chắn rằng việc chúng ta xen vào Quá Khứ có khả năng gây ra một biến động lớn hay chỉ là một xê xích con con trong lịch sử thì ta vẫn phải thận trọng. Bộ Máy Thời Gian này, Con Đường này, y phục du hành của anh, tất cả đều được khử trùng để khỏi làm ô nhiễm bầu khí quyển tiền sử bằng những vi khuẩn hiện đại của chúng ta.

- Thế làm sao tôi biết được mình nên bắn con thú nào?

- Chúng đã được đánh dấu bằng sơn đỏ, - Travis đáp - Hôm nay, trước chuyến đi này, chúng tôi đã gọi Lesperance dùng Máy Thời Gian trở về từ Quá Khứ. Anh ta trước đó đã đến vùng này theo dõi những con thú đặc trưng.

- Nghiên cứu chúng ư?

- Đúng, - Lesperance lên tiếng, - tôi dò theo dấu chúng suốt toàn bộ lịch sử, lưu ý xem con nào sống lâu nhất, truyền giống được bao nhiêu lần... Cuộc sống của chúng cũng ngắn ngủi lắm. Khi tôi tìm ra một con sẽ chết vì bị cây đè hay vì rơi xuống đầm lầy, tôi liền ghi nhận chính xác giờ, phút, giây nó chết và bắn vào chúng những quả bom sơn. Quả bom sẽ để lại một vết đỏ bên sườn chúng; ta không nhầm được đâu. Sau đó tôi hoạch định giờ giết ta sẽ đến nơi trong thời điểm này sao cho chúng ta sẽ gặp con thú đó không sớm hơn hai phút trước khi nó chết vì những lý do trên. Đàng nào nó cũng chết thôi, vì thế chúng ta chỉ giết đi một con thú không tương lai, một con thú không bao giờ truyền giống được nữa. Anh thấy chúng tôi có thận trọng không nào?

Eckels háo hức hỏi:

- Nhưng nếu anh xuôi dòng Thời Gian trở về Hiện Tại vào sáng hôm nay thì chắc chắn anh phải thấy trước đoàn săn của chúng ta. Cuộc săn này kết quả thế nào? Có thành công không? Tất cả chúng ta có... sống sót sau cuộc săn không?

Travis và Lesperance liếc mắt nhìn nhau.

- Có một nghịch lý ở đây, - Lesperance đáp, - Thời Gian không cho phép một người gặp gỡ chính hần; tức là, hần ta không thể nào biết trước diễn tiến hay kết quả của một ý đồ hần sắp thực hiện cho dù hần có thể bỏ qua Hiện Tại để đi về Tương Lai mà thăm dò, tìm kiếm. Trong những trường hợp như thế thì Thời Gian tránh sang một bên. Ngay trước khi chúng ta dừng lại, anh có cảm thấy Bộ Máy Thời Gian giật nảy lên một cái không? Đó là lúc chúng ta, những kẻ đi ngược về Quá Khứ, đang lướt ngang qua chính bản thân mình trên đường quay lại Tương Lai. Chúng tôi không thấy gì hết. Không có cách nào biết trước chuyến săn này có thành công hay không, ta có hạ được con quái vật tiền sử hay không, hoặc là tất cả chúng ta - tức là cả anh nữa đấy, Eckels - có trở về an toàn, sống sót hay không.

Eckels cố gượng một nụ cười héo hắt.

- Dẹp chuyện đó đi. - Travis nóng nảy cắt ngang. - Tất cả đứng lên.

Họ chuẩn bị rời khỏi Bộ Máy Thời Gian.

Rừng già cao vút, rừng già mệnh mông, rừng già là toàn bộ thế giới này vĩnh viễn. Ngập trời là những âm thanh du dương như tiếng nhạc chen lẫn tiếng đập cánh phản phật của những con bọ sát biết bay, những con dơi khổng lồ vừa thoát khỏi cơn rồ cuồng nộ của đêm. Giữ thăng bằng trên Con Đường chật hẹp, Eckels giương súng nhắm tứ phía với vẻ bồn chồn. Travis quát:

- Thôi đi! Nhắm chơi cũng không được đâu đấy, nghe chưa? Nếu như súng anh vô ý cướp cò thì...

Eckels đỏ mặt.

- Thế thì những con khủng long Tyrannosaurus đâu?

- Thẳng ngay trước mặt. - Lesperance vừa kiểm tra đồng hồ vừa nói. - Sáu mươi giây nữa là chúng ta sẽ cắt ngang đường đi của nó. Hãy tìm dấu sơn đỏ! Chờ chúng tôi ra hiệu mới được nổ súng. Luôn luôn đi trên Con Đường. Đi trên Con Đường!

Họ tiến bước trong cơn gió sớm. Eckels lăm bắm một mình:

- Thật kỳ lạ. Thẳng ngay trước mặt, sáu mươi triệu năm, Ngày Bầu Cử đã qua, Keith đã trở thành tổng thống, mọi người đang ăn mừng. Còn chúng mình ở đây, lạc loài bên vực thẳm thời gian, không có bất cứ kẻ nào tồn tại. Những điều ta lo lắng suốt bao tháng năm, suốt cả cuộc đời, ngay lúc này ta chưa hề được nghĩ tới, thậm chí cũng chưa ra đời.

- Tất cả tháo chốt an toàn! - Travis ra lệnh. - Eckels, anh bắn trước. Kế đến là Billings. Cuối cùng là Kramer.

- Tôi đã từng săn hổ, lợn rừng, trâu rừng, voi, vậy mà bây giờ lại run bắn cả người như con nít thế này, - Eckels nói.

- Kìa! - Travis kêu lên.

Mọi người dừng lại. Travis đưa tay lên, nói thầm thì:

- Ngay phía trước. Trong màn sương. Nó đấy. Chúa Tể Tiền Sử đấy.

Rừng già bao la âm vang muôn vàn tiếng động: tiếng huýt chuyt, tiếng sột soạt, tiếng rì rầm và tiếng gió thổi dài xao xác. Đột ngột tất cả im bật như dường một cánh cửa vừa bất ngờ sập xuống nhốt kín mọi âm thanh.

Im lặng.

Một tiếng sấm rền.

Từ màn sương mù cách đó khoảng trăm thước, con khủng long xuất hiện.

- Nó kìa, - Eckels thì thào, - nó...

- Suyt!

Nó tiến tới trên hai cẳng chân sau trơn nhợt, nhún nhảy, sải từng bước dài. So với hơn nửa số cây trong rừng, nó cao ngất ngưỡng hơn cả chục thước, một con ác quỷ khổng lồ, hai cẳng chân trước nhỏ bé gập sát vào bộ ngực nhầy nhụa bám đầy sâu bọ.

Mỗi cẳng chân sau là cả tấn xương trắng ngập sâu trong mớ cơ bắp chẳng chịt được bọc kín bên ngoài bằng một lớp da sần sùi u bướu chẳng khác nào bộ giáp phục của một chiến binh khủng khiếp. Mỗi cái đùi là hàng tấn thịt, xương, cùng lớp da thép rắn. Và từ lồng ngực của thân trên, hai cánh tay nhỏ nhoi lồng thông ra trước mặt, với hai bàn tay có thể nhắc bổng một con người lên mà xem xét như một món đồ chơi, trong khi cái cổ dài như rắn cuộn tròn hạ thấp đôi mắt xuống để quan sát cho tường tận. Ngay cái đầu của nó cũng là cả tấn xương thịt liên kết chặt chẽ, dễ dàng ngẩng cao đến tận trời. Mồm nó há hoác phô ra một hàng răng lờm chờm như những thanh đoản kiếm. Đôi mắt tròn tròn, to bằng trứng đà điểu, hoàn toàn vô cảm ngoại trừ một biểu hiện đói khát. Nó ngậm phập mồm lại, răng va sầm vào nhau thành một cái nghiền kinh hoàng. Nó chạy bằng băng, hai xương chậu quật ngã cây cối cùng bụi rậm hai bên đường, bàn chân móng vuốt vồ xuống đất ướt, để lại những dấu chân sâu hoắm cả thước bất kỳ nơi nào sức nặng thân hình nó đè lên. Bước chân nhún nhảy, lênh khênh, con khủng long tiến tới thoăn thoắt với sự thẳng băng không thể ngờ được đối với một trọng lượng hàng chục tấn của nó. Nó thận trọng bước vào vùng đất trống ngập nặng, hai bàn tay bám đầy sâu bọ vung vẩy dò dẫm không khí.

- Trời, trời, nó mà vươn thẳng lên chắc cao hơn cả mây xanh, - Eckels lắp bắp nói.

- Suyt! - Travis nổi giận. - Nó vẫn chưa thấy bọn ta.

- Sao mà giết nó được? - Eckels lặng lẽ thốt ra lời phán quyết như thể không còn gì để tranh cãi nữa. Anh đã cân nhắc mọi chứng cứ và đây là ý kiến đã suy nghĩ cẩn thận của anh. Anh thấy khẩu súng tối tân trong tay mình thật sự ấu trĩ không hơn gì khẩu súng bắt nút chai của trẻ con.

- Chúng ta là những thằng khùng mới mò đến đây. Không thể nào giết con thú này được.

- Im đi! - Travis rít lên.

- Kinh khủng quá!

- Quay lại, - Travis ra lệnh - Bước lặng lẽ về Máy Thời Gian đi. Chúng tôi sẽ hoàn lại anh một nửa phí tổn.

- Tôi đâu dè nó lại to lớn đến thế. Tôi đã lầm. Bây giờ tôi chỉ muốn thoát cho mau.

- Nó thấy chúng ta rồi!

- Có dấu sơn đỏ ngay trên ngực nó kìa!

Con khủng long vươn mình. Bộ da u bướu của nó lấp loáng dưới nắng tựa hồ hàng nghìn đồng xu xanh màu lá. Những đồng xu đầy chất nhớt bốc khói. Trong lớp nhầy nhựa ấy, những con côn trùng li ti đang quần quại khiến toàn bộ thân hình con khủng long dường như cũng co giật nhấp nhô theo, ngay cả lúc con quái vật tiền sử ấy đứng yên không nhúc nhích mấy may. Nó thở khi. Một mùi thịt sống hôi tanh tỏa rộng trên miền hoang dã. Eckels kêu lên:

- Cho tôi rời khỏi nơi này! Ai mà ngờ, tôi cứ đinh ninh là mình sẽ an toàn vượt qua. Tôi có hướng dẫn viên giỏi, chuyển sẵn hấp dẫn, tổ chức chu đáo. Lần này tôi lầm to. Làm sao tôi có thể hạ được một con thú khổng lồ đến thế hờ trời!

- Đừng bỏ chạy! - Lesperance cố kềm cơn kích động của Eckels. - Quay lại. Nấp vào Máy Thời Gian.

- Vâng, - Eckels dường như tê bại cả người. Anh nhìn xuống chân tựa hồ đang cố sức bắt nó phải dịch chuyển rồi bật ra một tiếng rên bất lực.

- Eckels!

Anh kéo lê chân được vài bước, mắt lóa hấn đi.

- Không phải lỗi đó!

Ngay cử động đầu tiên của Eckels, con khủng long gầm lên một tiếng kinh hồn, lao vụt tới. Chỉ trong sáu giây nó đã vượt qua khoảng cách trăm thước. Mấy khẩu súng trường giật nảy lên khạc lửa. Một cơn lốc từ họng con thú bao trùm đoàn săn trong mùi hôi nồng nặc của nhớt nhầy và máu ứ. Con thú rống lên, hàm răng lấp lánh trong nắng.

Không dám nhìn lui, Eckels quờ quạng bước chệch ra rìa Con Đường, khẩu súng buông thõng trong hai cánh tay; anh bước ra ngoài Con Đường, chạy thẳng vào rừng già mà chẳng hề hay biết. Bàn chân anh lún sâu vào thảm rêu xanh. Đôi chân kéo lê cả thân người anh đi theo, Eckels thấy mình lẻ loi và xa vời với tất cả những gì đang xảy ra sau lưng anh.

Những khẩu súng lại khạc đạn. Trảng tiếng nổ bị át đi trong tiếng rú gào như sấm động của con thú tử thương. Chiếc đuôi khổng lồ của nó giật ngược lên trời, quạt sang hai phía. Cây cối nổ tung thành một đám mây mịn mù những lá và cành. Con quái vật hạ phát hai cẳng chân trước xuống toan vồ lấy nhóm người, để bẻ đôi họ ra, nghiền nát bẩy, nhét họ vào hàm răng, vào cổ họng đang gầm rú của nó. Đôi mắt to lớn của con thú hạ xuống ngang tầm đoàn săn. Họ nhìn thấy chính mình trong đáy mắt khủng long. Những khẩu súng khạc đạn vào đôi mi mắt rắn đánh và đôi tròng đen bốc lửa.

Như một tượng thần bằng đá, như một trận núi lở, Chúa Tể Tiền Sử gục ngã. Vừa gầm rống, nó vừa tóm lấy cây cối giật chúng đổ theo nó. Con thú giăng xé Con Đường kim loại. Nhóm người thối lui tránh xa. Súng nổ. Khối thân xác mười tấn thịt xương trúng đạn. Con quái vật quật đuôi, hàm răng giật thót một cái rồi nằm im. Một suối máu phun vọt ra từ cuống họng đầu đó trong cơ thể nó, một túi chất lỏng bùng vỡ xối xả giội lên người nhóm thợ săn một thứ nước nhờn nhờn hôi thối. Họ đứng đó, người đỏ ngầu máu loang.

Tiếng gầm thét câm bật.

Rừng già lại tĩnh lặng. Sau cơn ác mộng là buổi mai trong lành. Sau trận núi lở là bình yên xanh lá.

Billings và Kramer ngồi trên đường đi nôn thốc nôn tháo. Travis và Lesperance đứng chửi rửa liên hồi, hai khẩu súng trên tay còn bốc khói.

Trong Bộ Máy Thời Gian, Eckels nằm sấp mặt, run bắn cả người. Anh đã tìm lối quay lại Con Đường và trèo vào Bộ Máy.

Travis bước vào, liếc nhìn Eckels không nói năng gì. Gã lấy trong một hộp kim loại ra mấy miếng vải bông rồi quay lại với ba người còn ngồi trên con đường.

- Chùi sạch đi.

Họ lau sạch vết máu dính trên mũ bảo vệ, miệng làm bầm nguyên rửa. Con quái vật nằm đó như một núi thịt đông cứng. Sâu bên trong, họ có thể nhận ra những tiếng xì xì rầm rì lúc những góc ngách khuất kín nhất trong lòng con khủng long ngừng hoạt động, các bộ phận cơ thể gãy chết, tất cả bị ngắt lia, bị chặn đứng mãi mãi. Xương cốt răng rắc gãy; sức nặng của khối trọng lượng chết mất thăng bằng đổ ập đã nghiền gãy hai chân trước cục mịch của con quái vật. Núi thịt nằm rũ xuống, rung rinh.

Một tiếng răng rắc khác! Trên cao, một thân cây khổng lồ gãy lia giáng thẳng xuống đầu con thú chết.

- Thấy chưa! - Lesperance kiểm tra đồng hồ, - Đúng vào giờ dự đoán mà! Con thú này không chết vì chúng ta thì cũng chết vì thân cây khổng lồ này như số phận đã định. Hấn liếc nhìn hai vị khách đi sẵn. Quý vị có muốn chụp ảnh kỷ niệm không?

- Sao cơ?

- Chúng ta không thể mang con thú này về Tương Lai. Các xác này phải nằm yên ngay nơi nó lẽ ra đã chết một cách tự nhiên, để cho những côn trùng, chim chóc và vi khuẩn có thể xâu xé nó đúng như đã an bài. Tất cả đều trong trạng thái cân bằng. Cái xác nằm lại đây. Nhưng bọn tôi có thể chụp ảnh quý vị đứng cạnh nó để quý vị làm kỷ niệm.

Hai người khách ngấm ngấm rồi lắc đầu từ chối.

Họ lủi thủi đi theo hai hướng dẫn viên trở về Máy Thời Gian. Buông phịch người trên nệm ghế, họ đăm đăm nhìn con quái vật đã bị tiêu diệt nằm thành đồng; những con bò sát biết bay cùng lũ côn trùng nhanh chóng tìm tới đang bận bịu rửa róc bộ da con khủng long.

Một tiếng động trên sàn Bộ Máy Thời Gian làm họ giật mình thẳng thốt. Eckels vừa run lấy bầy vừa lồm cồm ngồi dậy. Anh gắng gượng mãi mới nói nên lời:

- Tôi... tôi xin lỗi.

- Đứng dậy! - Travis quát lên

Eckels rậm rập tuân theo.

- Đi ra Con Đường một mình. - Travis dùng mũi súng chỉ ra ngoài. - Anh sẽ không quay lại Bộ Máy Thời Gian nữa. Chúng tôi bỏ anh lại nơi này!

Lesperance nắm cánh tay Travis.

- Khoan đã...

- Đừng xen vào chuyện này! - Travis giật cánh tay ra. - Suýt nữa thì thằng ngu này đã giết chết cả lũ. Nhưng điều đó không đáng nói. Hãy nhìn đôi giày hần kia! Hần đã chạy ra khỏi Con Đường. Chính điều đó mới làm hại chúng ta! Chúng ta sẽ bị thua thiệt! Mất toi hàng chục nghìn đô-la bảo hiểm! Chúng ta đã cam đoan không để ai rời Con Đường thế mà cái thằng ngu này... Tôi buộc phải báo cáo với chính phủ và vì thế dịch vụ của ta có thể bị tước giấy phép hoạt động. Ai biết được hần ra đã gây ra những tai hại nào đối với Thời Gian, đối với Lịch Sử!

- Bình tĩnh đã nào, anh ta chỉ đá tung một ít bụi đất thôi chứ có gì đâu.

- Làm sao ta biết được là không có gì đâu? - Travis kêu to. - Chúng ta không hay biết bất cứ gì. Tất cả đều là bí mật! Cút khỏi nơi này, Eckels!

Eckels vừa mò mẫm các túi áo vừa nài nỉ:

- Tôi xin nộp tiền phạt, nộp hết! Một trăm nghìn đô-la!

Travis quắc mắt nhìn sổ chi phiếu của Eckels và nhổ toẹt:

- Đi ra ngoài kia. Con khủng long nằm sát bên Con đường. Thò hai cánh tay mày vào hòng nó ngáp đến tận khuỷu! Nếu mày dám làm thế thì cho mày theo bọn ta trở về.

- Vô lý quá!

- Con khủng long này chết rồi, đồ ngu! Còn những viên đạn nữa! Không thể bỏ những viên đạn lại đây. Chúng đâu có thuộc về Quá Khứ; những viên đạn lạc lõng đó có thể làm thay đổi một cái gì đó ai ngờ được. Dao đây. Mồi hết đạn trong bụng nó ra!

Rừng già lại hồi sinh, rền vang tiếng chim kêu, tiếng cánh đập phành phạch xao xác. Eckels chậm chậm quay người quan sát cái núi rác tiền sử ấy, cái núi ác mộng và kinh hoàng ấy. Sau một lúc lâu, anh lê chân như kẻ mộng du men theo Con Đường.

Năm phút sau, anh quay về, người run bần bật, hai cánh tay ướt đẫm máu đỏ đến tận khuỷu. Anh chìa hai bàn tay ra. Trên mỗi lòng bàn tay là mấy viên đạn thép. Rồi anh té quỵ, bất động.

- Việc gì anh phải bắt hần làm thế! - Lesperance trách Travis.

- Việc gì ư? Còn quá sớm để nói. - Travis hích chân vào thân hình sống soài của Eckels. - Hần không chết đâu. Lần sau, hần ta sẽ không dám đi săn theo kiểu này nữa.

Gã mệt mỏi vẫy tay ra hiệu cho Lesperance:

- Mở máy! Ta trở về thôi.

Năm 1492. Năm 1776. Năm 1812...

Họ rửa sạch mặt mũi tay chân. Họ thay những bộ đồ vấy bùn đất. Eckels đã hồi tỉnh, ngồi yên một chỗ không hé răng. Ánh mắt Travis dán cứng vào mặt Eckels.

- Đừng có nhìn tôi như thế! - Eckels kêu lên. - Tôi có làm gì xấu xa đâu.

- Ai mà biết?

- Tôi chỉ chạy khỏi Con Đường, giày tôi dính chút bùn đất thôi mà... Anh muốn tôi phải làm gì nữa đây? Quỳ xuống mà van lạy sao?

- Cũng có thể cần đến điều đó đấy. Eckels, ta báo cho mi biết trước, có thể ta sẽ giết mi. Súng đã sẵn sàng rồi đấy.

- Tôi vô tội. Tôi có làm gì đâu!

Năm 1999. Năm 2000. Năm 2055.

Bộ Máy Thời Gian ngừng lại.

- Bước ra. - Travis ra lệnh.

Họ đã trở về nơi họ khởi hành, nhưng gian phòng dường như không còn giống như lúc họ ra đi. Vẫn người đàn ông ngồi sau chiếc quầy, nhưng có lẽ không phải người đàn ông mà Eckels đã gặp, và chiếc quầy có lẽ cũng không phải chiếc quầy ban sáng. Travis đảo mắt nhìn quanh, gần giọng hỏi:

- Ở đây mọi chuyện vẫn bình thường chứ?

- Tốt cả. Chào mừng các bạn trở về!

Travis vẫn chưa an lòng. Gã cơ hồ đang dò xét từng nguyên tử một của cả bầu không khí này, từng sóng nắng xuyên qua khung cửa sổ cao.

- Được rồi, xéo về nhà đi, Eckels. Đừng bao giờ trở lại.

Eckels không nhúc nhích.

- Mi có nghe không? - Travis quát lên. - Mi nhìn chăm chăm cái gì vậy?

Eckels đứng sững hít dài mấy hơi liền. Phảng phất trong không khí là một mùi gì đó rất nhạt, rất mờ đến mức những giác quan cực kỳ nhạy bén của anh cũng chỉ nhận ra một cách mơ hồ. Những màu sắc trên tường, trên đồ đạc, trên bầu trời sau khung cửa sổ, trắng, xám, xanh, cam, chính là... chính là... Và một cảm giác lạ thường. Bắp thịt anh rần rật. Hai bàn tay rần rật. Anh đứng yên cảm nhận những trạng thái kỳ dị thấm sâu vào từng chân lông trên cơ thể. Ở đâu đó, một kẻ nào đó chắc hẳn đang gào lên một tiếng thét lạnh lạnh mà chỉ có những lỗ tai cực thính của loài vật mới phát hiện ra. Cơ thể anh âm thầm lên tiếng thét hỏi đáp. Ngoài căn phòng này, ngoài bức tường này, ngoài gã đàn ông không phải gã đàn ông cũ đang ngồi sau chiếc bàn giấy không phải chiếc bàn giấy cũ... là toàn thể giới của đường phố và con người. Không có cách gì biết được thế giới hiện tại đang ở trạng thái nào. Anh cảm thấy họ đang chuyển động ngoài kia, sau những bức tường, như những quân cờ bị thổi tung trong cơn gió lốc...

Nhưng nằm ngay trước mắt anh là tấm bảng hiệu sơn trên tường văn phòng dịch vụ này, vẫn là tấm bảng anh đã đọc sáng sớm hôm nay lúc bước chân vào lần đầu tiên.

Không hiểu sao, những dòng chữ quảng cáo này đã thay đổi.

DYKH VW SAN THW NGWỌK THỖY GIAN

TỔ KHWK KHO BẠN NHWNG KHUYẾN SAN VÀO BẮT KJ NAM NÀO TRONG QWÁ KHW

SAN BẮT KJ LOẠJ THW NÀO BẠN MWÓN

Eckels nhận ra mình ngã phịch xuống ghế. Anh loay hoay với lớp bùn khô cứng bám dưới gót giày như một kẻ mất trí. Run bắn người, anh giơ lên một mảnh đất.

- Không, không thể thế được! Không thể nào lại là một vật nhỏ nhoi như vậy được! Không!

Đính cứng trong mảnh bùn khô là một con bướm có đôi cánh lấp lánh xanh biếc, vàng rực, đen huyền, đẹp tuyệt vời và chết thản nhiên. Eckels rú lên:

- Sao lại là một vật nhỏ nhoi như thế! Sao lại là một con bướm!

Con bướm chết khô rơi xuống sàn nhà, con vật lộng lẫy ấy, con vật bé bỏng ấy mà có thể phá vỡ sự cân bằng sinh thái và tạo ra một chuỗi hậu quả dây chuyền khủng khiếp xuyên suốt thời gian. Đầu óc Eckels quay cuồng. Sao lại thế được! Làm chết một con bướm mà lại ghê gớm đến thế sao! Sao lại thế!

Mặt anh buốt lạnh. Môi run run, anh lắp bắp hỏi:

- Ai... ai đã đắc cử Tổng Thống ngày hôm qua?

Người ngồi sau quầy bật cười:

- Anh giỡn chơi? Làm như anh không biết vậy. Deutscher chứ còn ai nữa? Thằng ngốc Keith làm sao mà đắc cử nổi. Giờ thì chúng ta đã có một nhà lãnh đạo sắt đá, một người dũng cảm rồi! Ủa, có chuyện gì vậy? - Hấn bỗng ngạc nhiên.

Eckels rên rỉ quỳ phịch xuống. Mấy ngón tay run rẩy vò lấy con bướm vàng.

- Chẳng lẽ nào..., - Anh van xin với cả thế giới, với chính mình, với các nhân viên hãng du lịch, với Bộ Máy Thời Gian... - Lẽ nào ta không thể đem nó quay lại, lẽ nào ta không thể làm cho nó hồi sinh? Chúng ta không bắt đầu lại từ khởi điểm được sao? Chẳng lẽ nào...

Anh không nhúc nhích. Mắt nhắm nghiền, người run bắn, anh đợi chờ. Anh nghe tiếng Travis thở hắt ra trong phòng; anh nghe tiếng Travis trở đầu súng, mở khóa an toàn, và nhấc súng lên vai.

Một tiếng sấm rền...

TRẦN ĐỨC TÀI dịch

Nguyên tác: A SOUND OF THUNDER